
	בס"ד טו' שבט ה'תשע"ג	
	הדלקת נרות - 16:49	
	צאת השבת - 17:41	
	רבנו תם - 18:14	

שנה שלוש עשרה - עלון מס' 656
 @ השבת טו' בשבט - ראש השנה לאילנות.
 יש להרבות באכילת פירות שנשתבחה בהם הארץ.
 @ לא אומרים "צדקתך" במנחה של שבת.
 @ סוף זמן ברכת הלבנה במוצאי שבת עד 23:15

אברהם יגל

לע"נ בבאי מוסאי בן אברהם ז"ל
 לרפואת ולהצלחת כל עם ישראל.

כפטידין: "וחשד דבורה"
 (שופטים ה')

פרשת בשלח שבת שירה

בזק ומנוסה - סגולה גדולה
 להשתתף בסעודה הרביעית
 בבית הכנסת "אוהל-מועד"

מעייני הפרשה:
 ← לאחר היציאה ממצרים, הולכים משה במדבר.
 ← המצרים רודפים אחרי בני ישראל ומשיגים אותם על שפת ים סוף.
 ← **קריעת ים סוף**, בני ישראל עברו בשלום בתוך הים ביבשה, והמצרים טבעו בים.
 ← **"אז ישיר משה"**, שירת הים, שיר הודיה לה'.
 ← קורות בני ישראל בדרכם מים סוף עד להר סיני.
 ← פרשת המן והשלו, שיעורים בביטחון בקב"ה.
 ← נס המים מהסלע, ומלחמת עמלק.
 ← **"וכל זהם אלקים דרך ארץ פלישתים כי קרוב הוא"** משל למלך שהיה לו בן והיה מבקש ליתן לו ירושה ואמר: אם אני נותן לו אותה עכשיו, עדיין קטן הוא ואינו יודע לשמרה. אלא עד שילמד ויעמוד על עומקן ואחר כך אני נותנה לו. כך אמר הקב"ה: אם אני מכניס עכשיו ישראל לארץ, עדיין לא נתעסקו במצוות, ואינם יודעים עסקי תרומות ומעשרות, אלא אתן להם התורה, ואחר כך אכניסם לארץ. (שמות רבה)
 ← **"פן יזחם העם בראתם מלחמה וישבו מצרימה"** הקשה האדמו"ר ממודז'ץ: והלא גם בדרך האחרת שהלכו, לא התחמקו מן המלחמה והיו צריכים להילחם בעמלק, ומה תועלת יש בדרך הארוכה, שלכאורה הייתה צריכה למנוע את העם מראות פני המלחמה? התשובה: כיוון שאמרו חז"ל, פלישתים - ליצנים היו (ע"ז י"ט) הרי שאמר הקב"ה: מוטב שילחמו בני ישראל עם העמלקים הרשעים ולא יילחמו עם הפלישתים הליצנים, המבטלים אותך בליצנותם כעפרא דארעא.
 ← רבי שמשון מאוסטרופולי אמר ששני שמותיו של הקב"ה יתברך רמוזים בבקיעת הים.
 ← ה"רם את **מטך** - מעל אותיות "מטך" אותיות "ניל".
 ← נטה את **ידך** - מתחת אותיות "ידך" אותיות "טגי".
 ← על הים - מעל אותיות "ים" אותיות "כני".
 גימטריה של כולם = 182. ובקעה ל- 2 = 91.
 אדנו"ת = 65 הוי"ה = 26 ביחד 91 (ב. בר דין הי"ו)
 ← **"מחה אמהה את זכר עמלק"** (ז, יד).
 בדרך-כלל אחרי המחיקה נשאר רושם כלשהו, היכר כלשהו. לכן נאמר בעמלק **"מחה אמהה"**, שהקב"ה ימחה אותו עד שלא יישאר ממנו ולו רושם קל. (עטורי תורה)

פסטידין: "וחשד דבורה"
 (שופטים ה')

פנת הניבים והפתגמים
לא היו דברים מעולם = אין כל יסוד לדברים, הכל שקר וזנב. גמל פורח באויר, לא דבים ולא יער, לא היה ולא נברא, לא מניה ולא מקצתה, מגדל הפורח באויר, עורבא פרח.
דוגמה: בבית-המשפט פפר הנקה העברין בכתב האשום וטען: להד"ם (לא היו דברים מעולם).
מקור: תרגום מארמית: אמר לו: "שלוש פרות מסרתי לך, ומתו בלן בשל פשיעתך". השיב לו: "ראשית, לא היו דברים מעולם." (נבא מציעא דף ה, עמוד א'). (ניבונכו).
"קול יען וקול אמהה, קול חתן וקול כלה"
 מזל טוב ואיחולים לבניים
 לציין יציאת דוידה הי"ו וכלאברהם ורחל אסאי הי"ו לנישואי אסף (יוסף) הי"ו עם זטלי מנב"ת יה"ר שיקימו בית נאמן וכשר בישראל לשם ולתפארת על אדני התורה ויעלה הקשר יפה ויזכו להמשיך את מסורת הבית המפואר. **"ענבי הגפן בענבי הגפן דבר נאה ומתקבל"**

הסיוו מכוול מדרך עמי!
 אין לעיין בעלון בשעת התפילה וקריאת התורה.
 במקום שיש עירוב, יש לטלטל ע"י קטן.
 העלון טעון גניזה

במקום שיש עירוב, יש לטלטל ע"י קטן.
 העלון טעון גניזה

"טו' בשבת - הפילה לאתרוג נאה"

טוב להתפלל בטוי בשבת על אתרוג נאה, שהרי אמרו חכמים שאחרי השרף לעלות באילנות. בכך, זמן הגון להתפלל על האתרוג של סוכות הבא כשמתחילה לעלות חיות מחודשת בעץ.

ניקת העץ מן האדמה, שורשי בה; ופירותיו מתחדשים בו - בהתאמה לסוגו, בהשקיה והזנה לפי עניינו.

האדם יונק מעומק נשמתו, שהיא הופעה, גוון, של נשמת ישראל, חלק אלוה-ממעל. ונשמתו מתגלה באופיו הייחודי, בתכונותיו היסודיות. ה"בני יששכר" מלמדנו כמה כללים חשובים בענייני גידולו, התפתחותו וחינוכו.

קודם כל, שימת הלב לחינוך, להשפעה, להתגלות - צריכה להיות **מההתחלה**. רק מתחיל השרף לעלות באילנות, בתוכיותם, עוד טרם ליבלו - וכבר יתפלל על אתרוג נאה, על הפרי המוגמר בהדר שלמותו.

ובמקביל - שימת הלב אל החינוך, אל האוירה, מההתחלה. ולא דווקא החינוך המילולי. כל שלב בהתגלות - לפי מה שמתאים לו. עצם החום והיחס הנעים, המעודד. שלילת השפעות מזיקות, מזעזעות. אוירה מתאימה, בנחת. פתיחות. אמון. אחר כך ההרגלים הטובים - **"סור מרע ועשה טוב"**.

"בניד כשתילי זתים" - חינוך

יש חינוך טוב באמת - יש חינוך תורני

יש דרך אחרת לחנך, והיא לחזור לשורשים, לחזור ולחנך על ברכי האמונה בבורא עולם, ותרורת ומצוותיו. בחינוך התורני, מלבד הקניית ידיעות רבות ברמה גבוהה במקצועות שונים, מלמדים ומכוונים לקיים מצוות כיבוד אב ואם. בחינוך התורני מחזירים לילדים את המצוה היסודית של ואהבת לרעך כמוך, ומכוונים ומעודדים לקיים את דברי הגמרא מה ששנאו עליך אל תעשה לחברך. בחינוך התורני מלמדים שדרך ארץ קדמה לתורה ולכן על כולנו לנהוג האחד עם השני בדרך ארץ בכל מקום בכל זמן ובכל מצב. בחינוך התורני מלמדים ליראת שמים - לדעת שהחיים זה לא הפקר, יש דין ויש דיין.

בחינוך התורני מחנכים לכבד זקנים כפי שהתורה מצוה, והדרת פני זקן. בחינוך התורני מלמדים לכבד אחד את השני כדברי המשנה: איזהו מכובד? המכבד את הבריות.

כי זוהי דרכה של תורתנו הקדושה, דרכיה דרכי נועם, וכל נתיבותיה שלום. וכל המתחנך על ברכיה זוכה והולך בנתיבותיה ולא הוא בלבד, אלא אף צאצאיו לעד.

בחינוך התורני מלמדים לכבד זקנים כפי שהתורה מצוה, והדרת פני זקן. בחינוך התורני מלמדים לכבד אחד את השני כדברי המשנה: איזהו מכובד? המכבד את הבריות.

כי זוהי דרכה של תורתנו הקדושה, דרכיה דרכי נועם, וכל נתיבותיה שלום. וכל המתחנך על ברכיה זוכה והולך בנתיבותיה ולא הוא בלבד, אלא אף צאצאיו לעד.

בחינוך התורני מלמדים לכבד זקנים כפי שהתורה מצוה, והדרת פני זקן. בחינוך התורני מלמדים לכבד אחד את השני כדברי המשנה: איזהו מכובד? המכבד את הבריות.

כי זוהי דרכה של תורתנו הקדושה, דרכיה דרכי נועם, וכל נתיבותיה שלום. וכל המתחנך על ברכיה זוכה והולך בנתיבותיה ולא הוא בלבד, אלא אף צאצאיו לעד.

ברכה והצלחה ופרנסה טובה

כאפרים ושמחה דויד היינו שתרמו לסעודה הרביעית בלויין. זכות השיעור של מרן **עובדיה יוסף** שליט"א לרפואתם והצלחת כל ילדיהם. שיתמלאו כל משאלות ליבם לטובה. זכות המצוה תעמוד להם שיתברכו בפרנסה טובה, וזיווג הגון **משורש נשמתו הטהורה למשה** בן שמחה היינו ולהבדיל לעיני **שלום** בן יוסף ושמחה ז"ל

מרכות ואיחולים לטובים לויין

רחמים ויביה עופרי היינו בהגיע בנכם **טלאל-יצחק** ניי **למנוחות**. יהי רצון שיעלה במעלות התורה והיראה ויצליח בלימודיו ובכל דרכיו ומעשיו ויזכה לאריכות ימים וחיים טובים ומאושרים, ותרונ נחת ושלוה ממנו ומכל יוצאי חלצכם.

ברכה והצלחה ופרנסה טובה

כפריהה ג'זכף בת רבקה מנב"ת שתרמה לסעודה הרביעית בלויין. זכות השיעור של מרן **עובדיה יוסף** שליט"א הקב"ה ישלח מזור ומרפא לרניב אבריה וס"ה גידיה. ולהצלחת כל ילדיה. שיתמלאו כל משאלות ליבם לטובה. זכות המצוה תעמוד להם שיתברכו ברוחניות ובגשמיות ובפרנסה. ולהבדיל לעיני **שלום גוזלן** בן רחל ז"ל

ק"ף וק"ף וק"ף וק"ף וק"ף וק"ף

מזל טוב ואיחולים לבבבים **שילמה וציפי איצקוביץ'** היינו **שילמה וציפי** ויהודית **דנינו** היינו לנישואי **משה** עם **אבישג** מנב"ת יה"ר שיקומו בית נאמן וכשר בישראל ויעלה הקשר יפה ויזכו להמשך את מסורת הבית המפואר. **"ענני הגפן בענני הגפן דבר נאה ומתקבל"**

ברכה והצלחה

למשה טובה שמיא היינו על הסיוע לזיכוי הרבים. **שיזכו לפרנסה טובה**. רפואה וזיווג הגון **לאהרון** בן טובה. הצלחה וזיווג הגון **לאורטל** בת טובה. הצלחה **למשה** בן מלוס **ולטובה** בת מרים מנב"ת ורפואה **למרים** בת שרה

ברכה והצלחה ופרנסה טובה

ליפה ככפוף בת אוסנת מנב"ת שתרמה לסעודה הרביעית בלויין. זכות השיעור של מרן **עובדיה יוסף** שליט"א הקב"ה ישלח מזור ומרפא לרניב אבריה וס"ה גידיה ולהצלחת כל ילדיה שיתמלאו כל משאלות ליבם לטובה. זכות המצוה תעמוד להם שיתברכו ברוחניות ובגשמיות ובפרנסה טובה. ולהבדיל לעיני **מתי מעטוק** ז"ל בן יפה.

בריאות והחלמה איתנה :
ציון נאמן בן מרים היינו
משה נאמן בן מרים היינו
משה מוסאי בן זליכה היינו
מרדכי יעקובי בן צימורה היינו
אברהם נאמן בן מרים היינו
ישראל פרג'י רפאל בן מרים היינו
יוסף חיים גאלי בן ג'מו היינו
נחוראי חנניה בן דינה היינו
חיים נאמן בן מאלק היינו
לכל חולי ופצועי צה"ל ועם ישראל.

לע"נ הצנוע והענו
בבאי מוסאי
בן אברהם וזליכה ז"ל
שנפטרו כ"י שבט
תשנ"ו, תנצב"ה.
ביום חמישי
פקידת שנתו.
עליה לבית העלמין
בשעה 16:00

לע"נ הצדקת
שירין
בת שמואל ז"ל
נפטרה י"ד שבט
ביום שישי פקידת שנתה
לע"נ החסיד והישר
שלום גוזלן
בן רחל ז"ל
השבוץ פקידת שנתו
שימליץ בעד רעייתו וילדיו

במלאת שנה
לפטירת
הצנועה והענוה
סולטנה באבאי ז"ל
בת יוסף ושמחה
משמרה
בשבת
ב- 12:00
בבית הכנסת
"יחזקאל הנביא"

במלאת 11 חודשים
לפטירת הצנוע והענו
עזרא נסימי
בן פרי ויצחק ז"ל
משמרה בשבת ב-12:00
אזכרה **ביום שלישי**
י"ח שבט (13-01-29)
16:00 עליה לבית העלמין
16:40 - מנחה, דרשות
ערבית וסעודת מצוה
בביה"כ "עזרא הסופר"

שבת שלום ומבורך

לעילוי נשמת :

דוד יעקובי בן נאזי ומשיח ז"ל
סולטנה באבאי בת שמחה ז"ל
שרה אליאס בת מרגלית ז"ל
ענת ג'רפי ז"ל בת יהודית שתחיה
ג'והר קמרי בת טאוס ויצחק ז"ל
שהי דוידזדה בת פרי ז"ל
נורית דוידזדה בת שהי ז"ל

כלאפו (פאפו) חסן בן אליהו וכריה ז"ל
עזרא נסימי בן פרי ויצחק ז"ל
יצחק בבאי בן לאה ז"ל
רחמים (בבאי) יצחק-פור בן מרים ז"ל
משאלה (במנו) גולגוליאן בן חתון ז"ל
שמעון שלומי ז"ל בן מרים שתחיה
אליעזר ביטון בן רחל ז"ל

לע"נ **מרדכי לארי** ז"ל
בן שלמה ושרה היינו
נלב"ע י"ד טבת תשנ"א ת.נ.צ.ב.ה.

לע"נ **בבאי מוסאי** בן אברהם וזליכה ז"ל
נלב"ע ערב שבת קודש פרשת יתרו
כ"י שבט תשנ"ו ת.נ.צ.ב.ה.

"אל תקרי הליכות אלא הלכות"

הלכות ומנהגי ט"ו בשבט

א. יום ט"ו בשבט הוא ראש השנה לאילנות, ואסור להתענות ביום ט"ו בשבט, כמו כן אין אומרים תחנונים ונפילת אפים בט"ו בשבט.

ב. יש נוהגים לעשות למוד בליל ט"ו בשבט שלומדים משניות או זוהר שמדברים מעניין הפירות ואחר כך מברכים על הפירות. ומ"מ יש ללמוד "בהבנה" ככל האפשר, ובפרט יש ללמוד בהלכות השייכות לדיני ט"ו בשבט בענייני עורלה ותרומות ומעשרות.

ג. נוהגים להרבות באכילת מיני פירות של אילנות בליל ט"ו בשבט, להראות בזה שהוא ראש השנה לאילנות, ולברך עליהם ברכות הראויות להם.

ד. לכתחילה אין להביא הפירות לאחר ברכת המזון, כדי להרוויח ברכה אחרונה, שיש מקפידים על זה משום גורם ברכה שאינה צריכה, וראוי לחוש לדבריהם, ורק אם טעו והניחום לאחר ברכת המזון על ידי שכחה וכיוצא, מותר להביאם ויברך לפניהם ולאחריהם כהלכה ובשבת מותר.

בשנה שחל ט"ו בשבט בשבת, יש נוהגים להביא הפירות לברך עליהם מיד לאחר הקידוש, קודם נטילת ידים של הסעודה. ויש לפקפק על מנהג זה, כי ישנה מחלוקת בפוסקים אם צריך לברך אחריהם ברכה אחרונה, או נפטרים בברכת המזון שלאחר הסעודה. ועל כל פנים אם הביאום קודם סעודה ואכלו מהם כשיעור, לא יברכו ברכה אחרונה. [ללקוט יוסף מועדים עמוד רמט].

ה. פירות שנשתבחה בהם ארץ ישראל הם שבעה מינים ופירות שבעת המינים, קודמים לברכה לכל שאר מיני פירות העץ, ואפילו חביב עליו מין פרי אחר, יש להקדים את פירות שבעת המינים, וכל הקודם בפסוק שבעת המינים עצמם, קודם לברכה, ותמרים קודמים כי התמרים "שני" לארץ אחרון שבפסוק, והגפן "שלישי" לארץ הראשון.

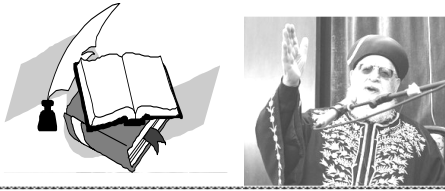
ו. יש אומרים שהיין קודם לתמרים, כיון שהיין דבר חשוב הוא שקובע ברכה לעצמו בברכת "בורא פרי הגפן" ויש חולקים ואומרים שאין קדימה ליין על תמרים אלא התמרים קודמים ליין, וכן המנהג, ולכל הדעות מעשה קדורה דהיינו תבשיל מחמשת מיני דגן קודמים ליין.

ז. ברכת המוציא קודמת לכל דבר, ולאחר מכן ברכת "בורא מיני מזונות", ופת חטים קודם לפת שעורים, ואחריהם זית, ואחריו תמרים, ואחר כך ענבים, תאנים, רימונים ואחריהם שאר מיני פירות העץ, וברכה אחת שמברך "בורא פרי העץ" פוטר כל מיני העץ שלפניו, ואפילו אינם לפניו אם יש בדעתו עליהם וכיוון לפוטרם, יצא ואין צריך לחזור ולברך.

ח. הנוהגים לאכול בט"ו בשבט אתרוג מרוקח בסוכר, אין להם לברך עליו ברכת שהחיינו, מפני שכבר בירכו שהחיינו ביו"ט הראשון של סוכות בנטילת הלולב, ובזה נפטר האתרוג גם מברכת שהחיינו של האכילה.

ט. יש להיזהר מאכילת פירות שמצוי בהם תולעים שלא לברך עליהם אלא עד שיפתחם ויבדקם היטב ויפתחם דוקא לפני הברכה ולא לאחר הברכה, שלא ישהה בין הברכה לאכילה, ועוד סיבה שיתכן שהפרי התלוע וברכתו תהיה לבטלה ולכן יבדוק לפני הברכה, וכן יש להיזהר כשפוחת הפרי לראות אם יש בו תולעים, יחזור ויסתום אותו אם אפשר כדי שהפרי יראה שלם בשעת הברכה.

י. עיקר השגת האדם אל רוח הקודש תלויה ע"י כוונתו וזהירותו בכל ברכות הנהנין, וע"י הברכות שעליהם הנאמרות בכוונה הוא מסיר מהם את הקליפות ומזכך את החומר שלו ונעשה זך ומוכן לקבל קדושה.

"מכל מלמד" השכלתי..."

סגולה לפרנסה לומר בכל יום את פרשת המן. עניין זה מוזכר כבר בארבעה טורים (אורח חיים ס"י שא' - טוב לומר 'פרשת המן' (ומרן הבית יוסף ביאר "כדי שיאמין שכל מזונותיו באין לו בהשגחה") וב'פרישה' בירושלמי דברכות איתא, כל האומר פרשת המן בכל יום, מובטח לו שלא יתמעט מזונותיו". לגבי אמירת פרשת המן בשבת, פסק רבינו בעל היבאר היטב: (סימן א') וגם בשבת יוכל לומר פרשת המן.

מסביר משה על המן (שמות ט"ז ט"ו): "הוא הלחם אשר נתן ה' לכם לאכלה". ובעקבות בקשת משה מהעם ללקט "איש כפי אכלו" מעידה תורה (שם פס' י"ז): "ויעשו כן בני ישראל, וילקטו המרבה והממעט". ומסביר רש"י: "יש שלקטו הרבה, ויש שלקטו מעט, וכשבאו לביתם ומדדו בעומר איש איש מה שלקטו, ומצאו שהמרבה ללקוט לא העדיף על עומר לגולגולת אשר באהלו, והממעט ללקוט לא מצא חסר מעומר לגולגולת, וזהו נס גדול שנעשה בו".

"מרבה" = 247. "ממעט" = 169. ההפרש = 78. "לחם" = 78. נס גדול נעשה בלחם שירד להם משמים.

כאשר רואים בני ישראל את הלחם שירד להם מהשמים הם אומרים (שמות ט"ז ט"ו): "מן הוא", ומסבירה התורה "כי לא ידעו מה הוא". ומשה מסביר להם, שעל כל אחד מישראל לקחת (שם פס' ט"ז): "עמר לגלגלת". וכמה הוא העמר. מסבירה התורה (שם פס' ל"ו): "והעמר, עשרית האיפה הוא".

מכפלת אותיות המילה "האיפה" - ה*א*יפ*ה - 5x80x10x1x5 = 20,000. עשירית מזה, עשירית האיפה, שווה 2,000. מכפלת אותיות המילה "מן" 50x40 = 2,000. המן שבני ישראל לקטו היה אכן עשירית האיפה.

רפואה אלטרנטיבית

ט"ו בשבט: הערך המוסף של הפירות היבשים בט"ו בשבט אפשר להשאיר את ייסורי המצפון בצד: אגוזים, תמרים, תאנים ושאר הפירות היבשים מספקים יתרונות בריאותיים משמעותיים. אז כדאי ליהנות מהם - בתנאי שלא מפרזים בכמויות. הפירות היבשים עשירים בסיבים תזונתיים ומסייעים בפעילות המעיין. לכן הם מומלצים למי שסובלים מעצירות.

הם מכילים מינרלים חיוניים. תאנים יבשות מספקות סידן ואשלגן בשפע. משמשים, דובדבנים וחמוציות עשירים בתרכובות צמחיות שעוזרות במניעת מחלות לב וסוגי סרטן מסוימים. חלק מהפירות יכולים גם לחזק את הזיכרון ואת הראייה. אגוזים מספקים גם חלבונים, פחמימות ומגוון של ויטמינים ושל מינרלים. מומלץ לאכול פיצוחים בצורתם הטבעית, ללא קלייה, כיוון שהקלייה גורעת מאיכות חומצות השומן.

עשב בשדך

שמואל, בעל מכולת בן עשרים ושבע, עבר משבר כלכלי קשה. העסק שלו נכשל והוא שקע בחובות של מיליון ומאתיים אלף שקלים. הוא סגר את מכולתו במרכז הארץ ועבר מביתו עם אשתו אסתר ושלושת ילדיהם להתגורר בחדר אחד אצל הוריו בתל אביב. אסתר נכנסה לדיכאון קשה בגלל מצבם ובקושי תפקדה. הם הלכו למטפלים ולרבנים, אבל דבר לא הועיל. אסתר היתה חולה מאוד ושמואל לא היה יכול לעבוד כי טיפל בה. בני הזוג נכנסו לשגרה של התמודדות עם מצב הביטחון. יום אחד אסתר נסעה באוטובוס ונראתה מדוכאת. נוסעת אחת שאלה: "למה את כל כך עצובה?!" אסתר החלה לספר לה מעט ממה שעובר עליהם, על החובות ועל כך שהם נאלצים להתגורר אצל הוריה בעלה.

האישה אמרה: "אני מציעה שתיסעו לירושלים להיפגש עם הרב משה בן-טוב, תלמיד חשוב של הבבא סאלי זצ"ל וצדיק בפני עצמו. הוא יוכל לעזור לכם, בעזרת השם", ונתנה לה מספר טלפון. אסתר התקשרה למספר ונקבע להם תור בעוד חודשיים וחצי. נאמר להם להביא מזוזות לבדיקה ותרומה.

בני הזוג נסעו לירושלים ונכנסו לרב בן-טוב. בשנייה הראשונה שבה שמואל ראה את הרב, אמר לאשתו: "אסתר, זה השליח שלנו!" שמואל הושיט לרב את המזוזות מבלי לומר דבר. הרב פתח את המזוזות, התבונן בהן ואמר: "אתה כהן", אמר לשמואל, ופנה לאשתו, "אני רואה שאת סובלת מדיכאון. יש לך רוחות רעות. אני גם רואה שאתם רוצים להביא ילד לעולם ולא מצליחים..." בני הזוג נדהמו מדבריו.

"כבוד הרב, מה לעשות?!" שאלה אסתר. "עליך לזרוק את כל התרופות. תרופתך היא רק 'עשב בשדך'. 'מה זה 'עשב בשדך'?" "עשב זה עֵבֶר", אמר הרב, "ויאילו שדך זה הבטן. את תזכי להתעבר וזה מה שירפא אותך". כאשר עמד לברך את בני הזוג אמרה אסתר: "אנחנו מרגישים שאתה השליח שלנו. אני מבקשת מכבוד הרב שיהיו לי שני בנים".

הרב נתן להם לעשות כמה סגולות - לתת צדקה, לפרוט חמישים שקלים לעשרות אגורות ולתת אותן כצדקה בקופות צדקה שנמצאות בחנויות, לקחת שלוש מטבעות של עשרה שקלים ולתת בכל יום מטבע לגוי, וכן לתת לכלב שלוש חתיכות בשר.

"בתוך חודשיים תהיינה בשורות טובות", הבטיח. בני הזוג עשו כל מה שהרב אמר. כעבור חודש המצב נותר בעינו. שמואל התקשר לרב ואמר: "כבוד הרב, עדיין אין כלום. אנחנו עדיין גרים אצל הוריי והסבל רב".

"מחר בערב, כשתסתובב בשכונה תראה מודעה לדירה להשכרה. זו הדירה שלכם", אמר הרב. שמואל הופתע. במשך חצי שנה חיפש דירה מתאימה למשפחתו בשכונה, ממש השתוקק לצאת מדיירת הוריו ולא הצליח. למחרת הלך להשליך אשפה ולפתע ראה מודעה על דירה בקומה ראשונה להשכרה בקרבת מקום. הוא נוכח לדעת שהיא מתאימה להם ושכר אותה. לאחר שנכנסו לבית עשו חנוכת בית ומיד לאחר מכן אסתר התעברה ובבדיקה הוברר שיש לה תאומים.

כאשר הרב שמע על כך ביקש מאסתר להיזהר במצוות הפרשת חלה. הוא הורה שתפריש שני קילוגרם, ובחודשים האחרונים אמר לה להפריש כמות כפולה. בחודש השביעי התברר בבדיקת האולטרא-סאונד כי התינוקות מחוברים באופן כלשהו. הרופאים אמרו לבני הזוג שצריך להפיל אחד ולהציל את השני.

שמואל שאל את הרב על כך והלה ענה: "אל תעשו הפלה. הם בריאים ושלמים". כמה שבועות לפני הלידה אחד

העוברים עלה במשקל והשני נשאר במשקלו. בצילום התברר שהטבור שלו היה קשור והאוכל לא הגיע אליו. הרופאים אמרו לבני הזוג שצריך לעשות זירוז לידה. שמואל התקשר לרב, וזה אמר כי אין צורך בכך והבטיח שהם ייוולדו בוגר. רק ציווה להכפיל את משקל הפרשת החלה והורה להוסיף בצדקה.

כאשר הרופא המומחה יילד את אסתר נדהם לראות שהילד עם הטבור הקשור חי ובריא. "זה סיפור בבא סאלי. אני לא מבין את זה..." אמר הרופא.

הרופאים צילמו את העובר והטבור כדי לפרסם את המקרה הנדיר. בברית המילה של התאומים הרב בן-טוב היה הסנדק של אחד הבנים. בני הזוג התאוששו וזכו להביא לעולם בן נוסף. כיום שמואל סוחר בתשמישי קדושה בכל רחבי הארץ ואסתר מנהלת בשמחה את ביתם. בעיות הפרנסה לא תמו, אבל יש שלום בית והילדים בריאים, וזה העיקר. (עודד מזרחי)

בימי החגים נהג רבי אברהם אבוש לעסוק בצרכי צדקה. היה עובר מבית לבית ואוסף כספים מכל יהודי העיר.

בדרכו הגיע לבית המלון ופגש שם סוחר עשיר שהגיע לעיר לרגל מסחרו. פנה אליו רבי אברהם אבוש ובקשו לתרום לצדקה. הסוחר, שלא הכיר את הרב, סבר כי לפניו פושט יד טורדן, מאלה שקבצנות היא אמנותם, וגער בו: "לך מפה, כלום אינם רואה שהנני טרוד בחשבונותי?" שמע רבי אברהם אבוש חרפתו ולא השיב. הוא סב על עקביו ויצא מהחדר. לאחר צאתו חיפש הסוחר את מקלו ולא מצאו. בודאי גנב הקבצן הלזה את מקלו, אמר בלבו. הוא קם, יצא את בית המלון והחל רודף אחר ה"קבצן" ברחובה של עיר. כשהשיגו סוף סוף החל ממטיר על ראשו צעקות של זעם: "גנב! החזר לי את מקלי ומיד! בודאי רצית לנקום בי על שלא נתתי לך נדבה ולקחת אותי!" "חלילה וחס", השיב רבי אברהם אבוש "חלילה לי לגנוב מקלו של זולתי".

תשובה זו הגבירה את כעסו של הסוחר, והוא כיבד את העומד מולו בשתי סטירות לחי מצלצלות.

גם את הסטירות קיבל רבי אברהם אבוש בשתיקה ובאהבה, ולא גילה לסוחר הזועם מי הוא.

הגיעה השבת, ורבי אברהם אבוש נשא דרשה בבית הכנסת, כנהוג. באו כל בני העיר לשמוע את דרשת הרב, ובין הבאים היה גם אותו סוחר אורח.

בהכנסו לבית הכנסת היה המקום מלא מפה אל פה. הכל עמדו והקשיבו באזניים קשובות אל הרב. פילס לו הסוחר דרך בין הקהל כדי להתקרב אל הבמה ולשמוע היטב. סוף סוף מצא לו מקום נוח. הוא ניצב על מקומו והביט אל עבר הרב אז חשכו עיניו והוא צנח ארצה מתעלף. כששבה אליו רוחו החל הסוחר בוכה בדמעות שליש: "אוי לי, ואבוי לי, את הרב הגדול הזה העלבת ואף הכיתתי".

הקהל ניסה להרגיע את רוחו הסוערת. היו שיעצו לו ללכת אל הרב ולפייסו.

"צדיק שכמוהו בודאי יתרצה ויתפייס". קיבל הסוחר האומלל את עצתם. לאחר שנסתיימה הדרשה עשה דרכו אל הרב לבקש את סליחתו.

ומנגד, ראה רבי אברהם אבוש את הסוחר הקרב והולך אליו. "בודאי בא אלי בענין המקל", חשב בלבו. פנה אפוא אל הסוחר והחל מפייס אותו בדברים, באזני כל הקהל:

"בבקשה ממנו", כך אמר רבי אברהם אבוש, "אל יוסיף לחשוך בי כי לקחתי את המקל. לא אעז לעבור על איסור 'לא תגנוב', ומעיד אני עלי שמים וארץ שידי לא היתה בנטילת המקל..." (מעשיהם של צדיקים).